

[Hagen Hagensen.]

erfare senere, efter at den indstitution og den styrelsesgren, hvorunder klinikleder Karen Berntsen hører, har været hørt i sagen, er afsagt retskendelser, der går ud på, at hun vil have at oplyse, hvem der har boet det pågældende sted i en vis periode. Jeg må rette udtrykket i mit spørgsmål „har været indblandet i indsbrudstyverier“ til: „kan have været indblandet i“, for der var bare tale om, at fru Karen Berntsen skulle oplyse, hvilke personer der havde boet dér i det pågældende tidsrum.

Jeg erkender, at der er ikke tale om voldsomme lovovertrædelser efter det, der nu er oplyst om værdien, men princippet må dog være det, at personer må være lige for loven. Vi kender til, hvordan pressefolk og andre, der ikke har ønsket at oplyse noget, har måttet se sig deres frihed berøvet i et stykke tid, når de ikke ville opfylde den vidnepligt, der, hvor tung den end er, påhviler os alle. Der er særlige vidnefritagelsesgrunde, og de har været taget i agt her. Det er oplyst, at kendelsen er afsagt, efter at man ikke har fundet noget at indvende imod fra vedkommende styrelsesgren, at fru Karen Berntsen skulle oplyse navnene på de pågældende.

Så vil jeg gerne føje til, at jeg finder til gengæld, at der er hengået særdeles lang tid, efter at kendelsen er blevet afsagt af landsretten i efteråret i fjor, til man endelig får sluttet denne sag. Det burde naturligvis straks efter være pålagt Karen Berntsen at opfylde kendelsen, og hvis hun ikke ville det, måtte man overensstemmende med retsplejelovens regler herom fortælle hende, at så ville hun blive fængslet.

Jeg kan ikke se, der skal være ulighed for loven, og jeg finder, at vi alle sammen må leve under loven. Lov er lov, og lov skal holdes, det så jeg at der også står herude i vandrehallen, da jeg gik forbi.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg har givet udtryk for, at det var med betænkelighed, jeg var inde i drøftelserne om denne sag og også besluttede, at den skulle afgøres, som tilfældet blev, for det er helt klart, at der er noget betænkeligt ved at pille ved et princip, som der er tale om her. Men på den anden side er det en afgørende ting for mig, at der ikke vil kunne skabes

præcedenstilfælde ud fra dette her — det vil være meget vanskeligt i hvert fald. Og derfor er der på baggrund af de oplysninger, jeg har givet, alligevel grund til at sige: den kunne næppe, når man også skulle tage lidt rationelt på tingene, afgøres på anden måde, end den blev det.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg er nu bange for, at der alligevel kan blive en vis præcedens i den afgørelse, der er truffet. Jeg er enig i — hvad der ikke har været fremme endnu under spørgsmålet — at den medarbejder hos Karen Berntsen, der umiddelbart havde fortroligheden hos nogle unge, der havde været dér, ved rettens kendelse er blevet fritaget for at vidne herom. Der skyldes også hensyn til dem, hvis fortrolighed en mand, der skal prøve på at klare deres problemer, skal have. Men for hendes vedkommende finder jeg, at der nemt kan henvises til: ministeren afgør sagen, efter at to retsinstanser har fortalt, at hun skal vidne.

Justitsministeren (Orla Møller):

Der er jo nok en ganske bestemt grund til, at der er gået så lang tid, efter at der er foretaget noget i denne sag. Det skyldes sikkert, at der har været adskillige overvejelser adskillige steder inden for retssystemet, og derfor var den altså i sidste instans nødt til at blive klaret i justitsministeriet. Jeg tror, det skal med i vurderingen også. Jeg tror nok, jeg tør forsikre hr. Hagen Hagensen om, at et enkeltstående tilfælde som dette ikke kommer til at danne præcedens.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Hölge (FP) til justitsministeren:

„Ministeren bedes oplyse, om det er korrekt, at justitsministeriet imod østre landsrets kendelse af 21. oktober 1974 har standset sagen mod klinikchef Karen Berntsen, der som leder af en af Mentalhygiejnisk Forening drevet ungdomsklinik har nægtet at følge kendelsen — samt eventuelt baggrunden herfor.“

(Spm. nr. 22).